

maal om, at Havneraadet vil være fuldkommen berettiget og kompetent til at reise Dvæstioner, i Havnedirecteurens Paasyn og under Afgjørelse af Indenrigsministeren, med Hensyn til hvad der under den egentlige Forvaltning maatte findes at forandre. Der vil altsaa ikke nogenfinde møde noget Tilfælde, hvor en Beslutning af Havnedirecteuren kan komme til at staae under anden Overinstants end Indenrigsministeren. Hans Beslutninger kunne kun paalægges til Indenrigsministeren, og han har kun at modtage Ordre fra denne. Men paa den anden Side kan hvilketsomhelst Spørgsmaal lovligt og retligt og for et aldeles kompetent Forum reises af Havneraadet, medens Havneraadet kun kan tilveiebringe Forandringer gennem Andragender, stiledes til Indenrigsministeren. Jeg seer saaledes ikke, hvorledes der i denne Organisme kan opstaae nogen Competencetvib. Derimod indseer jeg fuldkommen, at man aldeles vilde forlade Analogien af den communale Bestyrelse ved en modsat Fremgangsmaade, og jeg maa bringe i Grindring, at den gjældende Communallov har forbeholdt, ikke som Noget, der skal skee, men som Noget, der vil være at tage under nærmere Overveelse, og som altsaa muligen hensigtsmæssigen vil kunne skee, at det hele Havnevesen inddrages under Communalbestyrelsen, og at den i alt Fald lover, at hvis dette ikke skeer, vil Havnevesenet blive ordnet overeensstemmende med Grundfætningerne i Communalloven, men denne Lov gaar jo endog saa vidt, at Borgerrepræsentanterne vælge Borgermesteren, og det er altsaa analagt hermed og en meget bestfeden Afstykning deraf, naar der forsaavidt er forbeholdt Havneraadet Indflydelse paa Udnævnelsen af de vigtigste Embedsmænd, at det derom kan gjøre Indstillinger.

Madvig: Det er virkelig meget nødtigt, at jeg tager Ordet i denne Sag. Jeg holder for det Første ikke af at tale i Sager, hvori jeg ikke tiltroer mig nogen tilstrækkelig og selvständig Indsigt i selve Gjensstanden, og hvor jeg ikke fra min Livsstilling medbringer en noget nærmere og særlig Interesse, og det kan jeg ikke sige er Tilfældet med nærværende Sag; det er mig ligesom imod at tale om Noget,

der ligesom ligger udenfor min naturlige Dpgave. Naar jeg dernæst ikke kan give noget positivt Bidrag til Landstingets Arbejde i en Sag, er det mig uhyggeligt at optræde i den med en Kritik over det Arbejde, der er præsteret af Andre. Landstinget har idetmindste ikke noget Overmaal af dygtige Kræfter til at behandle administrative Organisations-spørgsmaal, og de Kræfter, vi dertil have, tages derfor meget stærkt i Brug. Naar de nu i det Hele arbejde med en Flid og et Talent, som jeg har den største Agtelse for, saa kan det ikke være behageligt, medens man selv sidder stille, at optræde dadlende ved enkelte Arbejder, og dog befinder jeg mig her i dette Tilfælde. Jeg tænker forresten ikke paa at tilveiebringe en Forkastelse af det foreliggende Forslag, jeg vil ikke arbejde stærkt derimod; men jeg troer ikke, som Medlem af Landstinget, at kunne fyldestgjøre den Pligt, som min Overbeviisning paalægger mig, hvis jeg ikke udtalte de Betæneligheder, som jeg har ved det foreliggende Lovudkast, for at disse Betæneligheder kunne komme under Overveelse ogsaa hos Andre og finde Prøvelse her og andetsteds. De Betæneligheder, jeg har ved det fra Udvalget fremkomne Udkast til en Lov isætedsfor det af Regjeringen fremlagte, ere deels af en almindelig formel Charakter, og deels angaae de dette Lovforslags særlige Indhold. Jeg vilde, da jeg ved en anden Anledning nylig har antydet en formel Betænelighed, om der end ikke blev Leilighed til at udvikle den, ikke have gjentaget den her, hvis jeg ikke fandt denne Indvendings Betydning og Vægt bestyrket ved Forslagets øvrige Beskaffenhed. Vi have atter her et Exempel paa, hvad jeg kun i Nødstilfælde kan ansee for rigtigt, at Thingets Udvalg ved anden Behandling fremlægger, et aldeles nyt, fra andre Synsmaader udgaaende, i en Række Paragrapher glennemført Udkast isætedsfor at til- eller fraraade det i Thinget af Regjeringen indbragte Udkast efter paa bedste Maade at have søgt at ændre, hvad der maatte kunne være at ændre deri. Jeg har meget ildtligt under Rigsdagens Virksomhed paa et andet Sted udtalt, at det ikke er Repræsentationens Dpgave at skrive Love, men at vedtage